

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 17.

Den 1. Juni 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Jordens Dannelse.

Dens Adskillelse i Der og Fastlande. — Dens Tilbagebringen til dens oprindelige Tilstand.

(Fra „the Seer“ af D. Pratt.)

Der har været megen Grandstning angaaende vor Klodes oprindelige Tilstand. Og fra mange Kjendsgjæringer, fremkomne ved Undersøgelsen af de forskjellige-artebe Lag eller Leier, som danne Jordstørpen, har man draget den Slutning, at Land og Vand har mere end een Gang skiftet Plads. Paa Bjerge og høie Steder findes ofte Muslingstaller og andre Levninger af Sødyr under saadanne Omstændigheder, at det udelukker Tanken om Muligheden af, at de ere forte derhen af Menneskehænder. Det synes altsaa sikkert, at det tørre Land, ja endog de høieste Dele af vor Klobe, have i et foregaaende Tidrum staaet under Vand, og dannet Havets Bund, og det endog saalænge, at nævnte Sødyr ere blevne frembragte.

Mange geologiske Formodninger ere blevne fremsatte for at gjøre Rede for de mægtige og gjennemgribende Forandringer, der ere foregaaede med Jordoverfladen. Men det er ikke vor Ngt at undersøge Sandsynligheden eller Usandsynligheden af

hine Formodninger, men blot at fremsætte nogle saa Kjendsgjæringer, tagne fra den guddommelige Aabenbaring for at vise, at vor Klodes nærværende geologiske Bestaaelse ikke er Følgen af langsomme og gradvise Forandringer, men Virkningen af pludselige Duvæltninger og Tildragelser, fremkaldte ved det almægtige Væsens Villie, som har dannet og raadet over alle Ting.

Eftersom alle Verdeners Elementer ere evige, og ikke stæbe eller frembragte af Intet, og eftersom de altid have været Tabernakel eller Bolig for Guds Aand, maae de ogsaa evigen være blevne paavirkede af den; følgelig maae de have gennemgaaet en uendelig Række af Paavirkninger uden Begyndelse. Istedetfor at søge at paavise en Begyndelse til Elementerne, ville vi med eet erklære dem for evige, af den Grund, at ingen Aabenbaring tilkjendegiver, at de ere stæbe af Intet, thi Gud selv maa nødvendigviis være en evig Substant; og det er ligesaa fornødtigt at troe, at alle andre Elementer,

der ere hans Tabernakel, ere evige, som at indrømme Evigheden af hans Substantz.

Hvor mange tusinde Millioner Gange Elementerne, som nu udgjøre vor Klobe, have været organiserede og opløste, eller hvormange Millioner Skikkelser eller Formdannelser Elementerne have været i under Følgerækken af deres Sammensætninger og Opløsninger; eller hvor vidt fra hverandre Partiklerne (Smaadelene eller Atomerne, hvoraf Elementerne bestaae) have været adspredte i det grændseløse Rum; eller hvor mange forskjellige Verdenes disse Partikler have udgjort Bestanddele af; eller hvor længe de have været Dele af vort Solssystem; eller hvor længe dette System selv har dannet en Green af vor Stjernerhimmel — er ubekjendt for os Dødelige. Vi kunne blot gaae tilbage til Organisationen af vor Jordklobe — til den Tid, da „Morgensstjernerne sang tillige og alle Guds Sønner raabte for Glæde.“ (Job 38, 7.) Dannelsen af denne Klobe er kun et Led i den uendelige Kjaede af store Begivenheder, som ere Aarsag til Verdenes Tilbliben og til Verdenes Opløsning. Jehova bød og Elementerne kom tilfammen, ikke ved deres egen Kraft, men formedelst Paavirkningen af Guds Aands selvbevægende Kræfter, som er forenet med Partiklerne, der skulle bevæges. At denne Aand, adlydende den Almægtiges Bud, virkede paa en bestemt og fastsat Maade efter visse forestrevne Love, er udenfor al Tvivl. Og om Nogen af Nutidens Philosopher eller Naturforskere havde været nærværende ved hiin store Begivenhed, vilde de uden tvivl kunne have bemærket, at Partiklerne bevægede sig henimod det fælles Centrum i ombendt Forhold til deres indbyrdes Afstand. De vilde have kaldt det Tyngdekraftens Lov, medens de, som ere bedre bekjendte med Aarsagen til saadanne Bevægelser, vilde have kaldt det

den Lov, ved hvilken Guds Aand bevæger og bringer Materiens Partikler tilfammen.

Vi maae ikke antage, at disse Elementer, før de blede samlede, vare dannede i solide Steenmasser og andre faste Substantser, og at disse kom farende tilfammen, ophobede sig paa hverandre, sønderbrød og knuste hverandre til Støv; men der havde uden Tvivl længe før foregaaet en fuldkommen Disorganisation eller Opløsning af Legemer, sammensatte af disse Elementer, i en tidligere Tilværelse, som gik forud for Grundlæggelsen af den nærværende Klobe; hvorved Elementerne opløste, adstille og vidt adspredte, vare i en saadan Tilstand, at de kunde komme tilfammen som særskilte Partikler, og ikke i sammenhobede Masser. Disse Partikler vilde, under Paavirkning af Aandens selvbevægende Kraft og sammes Lov, samle sig i sphaerisk Form, og ordne sig lagviis efter deres specifikke Tyngder i forskellige Afstande fra Centrummet.

Paa Stabelfens Morgen stete Sammenbringningen af Partiklerne under Indflydelsen af saa regelmæssige, hensigtsmæssige og systematiske Love, at ingen Deel af Landet havde sig ovenfor Vandet. Alle de efter hinanden affatte Lag synes at have ordnet sig i en fuldkommen rundagtig (eller rettere: aflangrund) Form, idet de rettede sig efter Tyngde- og Rotationslovene, som om de havde været en flydende Substantz. Saa fuldkommen jevn var denne Formdannelse, at Landet var aldeles indhyllet i Vand; ingen Deel deraf var synlig.

Men snart kom Befalingen, at Vandene skulde forsamles til eet Sted, og at det tørre eller faste Land skulde vise sig. Denne store Tildragelse tilveiebragtes sikkerligen efter et System af ligesaa bestemte Love som Tyngdekraftens; men maafee ikke saa vel forstaaede af Menneket.

Guds Aand i Forening med Elementerne bevirker ikke alene Tyngdekraftens Phænomener (Naturbegivenheder), men forarsager ogsaa, at Elementerne hænge sammen (Cohæsiionskraft) og paavirke hinanden kemisk, naar Partiklerne eller Atomerne bringes tilstrækkeligen nær tilfammen. Det kunde derfor neppe ventes, at en saa stor Mængde af Elementer kunde bringes tilfammen uden at forarsage kemiske Virkninger af saadan Styrke og Kraft, at den runde (Sphæriske) Form maatte forstyrres. Saadanne Kræfter vilde forarsage, at Landet hævede sig paa nogle Steder, hvorved der dannebes tilsvarende Fordybninger paa andre, til hvilke Vandene vilde strømme; eller det tørre Land bragtes tilsyn og Vandet samlede tilfammen formedelst en Forandring af Jordens Omdreiningstid.

Den oprindelige Stilling af Land og Vand, saaledes som den fandt Sted strax efter deres Afstillelse, kan ikke bestemmes paa anden Maade, end ved Aabenbaring. Saa meget er vist, at den var aldeles forskjellig fra hvad den nu er, og den forblev at være det i saa tilstrækkelig lang Tid, at udstrakte Affætninger af Havproduktioner kunde danne sig, hvilke, formedelst de store Umbæltninger og Forandringer, der siden have fundet Sted, forefindes i det Indre af Fastlandene og paa Steder, der ere hævede høit over Havets Overflade.

Fra de Aabenbaringer, Gud har givet, slutte vi, at der udenfor al Tvivl er foregaaet den forunderligste Forandring. Af dem lære vi, at de østlige og vestlige Continenter vare eet, medens Vandene indtog Polaregnene af vor Klobe. Amerika, Europa, Asien, Afrika og mange af Havets Der vare alle eet Land. Jordens Deling i Continenter og Der skete hovedsageligen i Peleg's Dage, hvilken Peleg blev født 101 Aar efter Syndfloden og døde 339 Aar efter den mindeværdige Udelæg-

gelse. Mange Forandringer skete paa Jorden i Enochs Dage, og Syndfloden bevirkede uden Tvivl endnu større; men vi maae see hen til Peleg's Dage angaaende Jordens Deling i Continenter og Der og Vandenes Indstrømmen paa Equators Egne. Siden den nævnte store Deling af Jorden have ogsaa mange store Forandringer Tid efter anden fundet Sted i forskjellige Egne af Jorden, forarsagede ved vulkaniske Udbrud og Jordstjælv; af hvilke det største fandt Sted ved Christi Korsfæstelse, da Landets Overflade paa mange Steder blev brudt op og forandret; mange Bjerge og Forheininger bleve Dale, og ombendt.

Uden videregaaende Aabenbaring er det umuligt for os at give Noget, som ligner en noiagtig Fremstilling af Jordens geographiske Bestaaenhed for Peleg's Dage. Dog kunne vi danne os et Slags Begreb derom ved følgende Aabenbaring angaaende Christi anden Tilkommelse, der lyder saaledes:

„Derfor bereder Eder til Brudgommens Komme; gaaer ud, gaaer at møde ham; thi see, han skal staae paa Oliebjerget, og paa det mægtige Hav, paa det store Dyb, og paa Verne i Havet, og paa Zions Land; og han skal lade sin Røst høres ud af Zion, og han skal tale fra Jerusalem, og hans Røst skal høres iblandt alle Folk, og det skal være en Røst, som mange Vandes Røst, og som en stærk Jordens Røst, hvilken skal nedbryde Bjergerne, og Dalene skulle ei findes. Han skal byde det store Dyb, og det skal drives tilbage til de nordlige Egne, og Verne skulle blive til eet Land, og Jerusalems Land og Zions Land skulle flyttes tilbage igjen i deres eget Sted, og Jorden skal blive ligesom den var, før den blev deelt. Og Herren, Frelseren, skal staae midt iblandt sit Folk, og skal regjere over alt Rjød.“ (Lærdømmens- og Pagtensbog S. 306 § 5.)

Det store Dyb skal altsaa drives tilbage til de nordlige Egne — Verne skulle blive til eet Land — Jerusalems Land og Zions Land, hvorved menes det østlige og det vestlige Continent, skulle bringes tilbage igjen til deres egen Plads, og Jorden skal blive ligesom den var, før den blev deelt, eller antage dens gamle geographiske Udseende. Aabenbareren Johannes propheeter om de samme Omvæltninger og siger: „Hvert Bjerg og hver Ø flyttedes af deres Steder.“ (Aabenb. 6, 14.) Han saae, at, naar den syvende Engel udgød sin Staal, „fekte der Røster og Torden og Lyn; og der fete et stort Jordstjælv, saadant, som ikke er fect fra den Tid, at Menneskene bleve til paa Jorden, et saadant Jordstjælv, saa stort. Og den store Stad blev til tre Dele; og Hædningernes Stæder nedfaldt; og den store Babylon blev ihukommet for Gud, at han vilde stænke hende med Vinen af sin strenge Brede. Og hver Ø flyede, og Bjergene bleve ikke fundne.“ (Aabenb. 16, 17—20.)

Den samme skrækelige Begivenhed er forudsagt af Esaias i 24 Cap. 17—20 med følgende Udtryk:

„Der skal være Forstrækkelse og Hule og Snare over Dig, Du Landets Indbygger! Og det skal stee, om Noget flyer for Forstrækkelsens Lyd, han skal falde i Hulen, og den, som opstiger midt af Hulen, skal fanges i Snaren; thi Sluserne af det Høie skulle oplades, og Jordens Indvolde bæve. Landet skal aldeles sønderflaaes, Landet skal aldeles sønderrides, Landet skal aldeles bevæges. Landet skal aldeles rave som den Drufnede, og bortflyttes som en Nathytte; thi dets Overtrædelse er svar over det, og det skal salbe, og ikke staae op ydermere.“

Den Rystelse, som skal bringe Jorden tilbage til hvad den var før den blev deelt, vil overgaae alle foregaaende Jord-

stjælv, endog det, der delte det i Continenter og Ær. Derfor beskriver Johannes det, som det største Jordstjælv, der nogensinde har fundet Sted, siden Menneskene bleve til paa Jorden, og vil ikke alene beværte Bjergenes Nedkæsten og Dalenes Opløsten, men ogsaa faae Landene og Verne til at flye; de blive ikke tilintetgjorte, men som Johannes siger, „de flyttedes ud af deres Steder.“ Ikke heller vil det blot blive de øvre Lag, der danne Jordstørpen, som blive sønderrevne, men endog „Jordens indre Grundvolde skulle bæve,“ som Esaias siger. Dette sidstendages Jordstjælv vil ogsaa være ledsaget af en uhyre Hede, som skal smelte og rense Elementerne, og som Psalmisten siger: „Jld skal gaae foran hans Ansigt og stikke Jld paa hans Fjender rundt omkring. Hans Lyn oplyser Jorderige; Jorden seer det og bæver. Bjergene smelte som Bog for Herrens Ansigt, for den ganste Jords Herres Ansigt. Himlene kundgjøre hans Retfærdighed og alle Folk see hans Ære.“ (Psalm. 97, 3—6.) Af dette Skriftsted lære vi, at denne stærke Jld vil gaae forud for Herren i hans anden Tilkommelse, og synes at være af samme Bestaaffenhed, som Lynilden, hvilken skal oplyse hele Jorden. Vi kunne danne os et Begreb om dens Styrke af den Kjendsgjerning, at den skal „smelte Bjergene som Bog.“

Derfor vi havde et Kort over Jorden, som den var før den blev sønderstykket, saa kunde vi paapege Landets og Vandets Stilling, saadan som det vil worde under Millennium; eller med andre Ord, et antediluvianst Kort vilde kunde tjene som et millenniumst; thi Jorden skal bringes tilbage til sin forrige Skikkelse og Tilstand.

Før at vedligeholde Jordens nærværende elliptiske (aflangrunde) Form og dens nærværende daglige Omdrejning og tillige tilbageholde Havene i Polaregnene,

vil det være nødvendigt, at faste Dele, som nu ere under Havene i æquatorial Egnene, skulle hæves op eller løstes op. Dette kunde ikke skee uden en tilsvarende Nedtrykning eller Synkning ved Polerne; og Vandene maatte selvfølgelig, under den nuværende Tyngdeløbs Virkning strømme til Polaregnene, naar Midtpartiet af Jorden hævede sig op. Endstjøndt saadanne Tildragelser skee ved Guds udtrykkelige Befaling (ved Kraften af hans Ord), udfører han dog i Almindelighed sine Hensigter formedelst Anvendelsen af, visse fastsatte Love, der ere i Virksomhed.

Saavidt vi vide kan Ophævningen af Havbunden ved Equator maaskee bevirkes ved de i Jordens Indre arbejdende Kræfter, med hvilke vi ere ganske ubekjendte, og som af og til vise sig i Jordstjælv og vulkaniske Udbrud. Men hvilke disse indre Kræfter end ere, ville de blive controllede ved Guds Wijsdom og Almagt, og anvendte saaledes, at de ville bringe Fastlandene og Derne tilbage i deres gamle Beliggenhed; hvilket ogsaa hører til Gjenoprettelsen af alle Ting i de sidste Dage.

Universets Elementer.

(Fra „The Key of Theology“ af P. P. Pratt.)

Ingen Være er mere urimelig og uholdbar end den, at alle Ting bleve skabte af Intet, eller med andre Ord, at Noget fremkom af Intet.

Det er en i sig selv indlysende Sandhed, som ikke tilsteder nogen Beviisførelse, at Intet forbliver Intet. Ikkeværen er det Modsatte af Væren. Det, som er til, kan umuligt have havt sin Oprindelse af Noget, som ikke er til; thi dette besidder jo hverken nogen Egenkab eller noget Element, hvorpaa den skabende Kraft kan virke.

Denne fornuftstridige og grundløse Paastand, at Noget kan fremkomme af Intet, maa derfor dele Skjebne med andre af en uægte Theologies og Philosophies Bildfarelser, som i Aarhundreder have indhyllet Verden i Mørke og Bunkundighed. Den maa bortdunste som et Phantastibillede, og i dens Sted ville vi fremsætte følgende virkelig eksisterende og uomstødelige Kjendsgjerninger.

1) Der har altid været et uendeligt eller grændsøst Rum.

2) I dette Rum findes der et uudtømmeligt Forraad af de forskjellige Slags Elementer, Stoffe eller Ting, som kunne tænkes eller fattes af Fornuftvæsener; hvilke Elementer, Stoffe eller Ting tilsammentagne udgjøre hvad der kaldes Universet.

3) Elementerne til alle disse Stoffe eller Ting ere evige, uskabte, selvexisterende. Ikke een Partikel kan tilføies dem ved den skabende Kraft; heller ikke kan en Partikel formindskes eller tilintetgjøres.

4) Disse evige, selvexisterende Elementer besidde i sig selv visse iboende Kræfter og Egenskaber i en større eller mindre Grad; eller med andre Ord, de besidde den for deres Sphære fornødne Intelligents.

Disse Elementer have Philosopherne inddeelt i to Hovedafdelinger, nemlig:

Physiske (materielle) og aandelige.

For en modnet Forstand, som er bekendt og fortrolig med alle Naturens Elementer, behøves ikke en saadan Adskillelse, som ovennævnte. Eller for at tale virkelig filosofiskt: Alle Elementer ere aandelige, alle ere physiske, alle ere materielle, virkelige Ting. Aand er Materie, og Materien er fuld af Aand. Alle Elementer, som eksistere, ere evige Virkeligheder, som, naar de ikke ere samlede i Organismer, ere i deres oprindelige Tilstand.

Hvo kan skjelne eller bestemme Grænselinien mellem de physiske og aandelige Riger? Der findes høiere Væsener, hvis Dine kunne see de fineste Partikler af Grundstoffene, og for hvis Hænder og Fingre alle Ting ere følelige; men for os Menneſter ere nogle af Elementerne følelige, eller synlige, og andre ere usynlige. De grovere Elementer, som vore Sandser kunne bemærke, kalde vi physiske eller materielle; og dem, der ere saa fine, at de ikke kunne bemærkes af vore Sandser, kalde vi aandelige.

Aand er Liv og Kundskab eller Sandhedens Lys, der fylder alle Ting, der sætter alle Ting i Bevægelse og Virksomhed, og som i Menneſtets Sind fremkalder de forskellige Følelser af Kjærlighed, Glæde, osv., alt efterſom Elementerne virke og bevæge sig i de forskellige Organismer, der ved læggende for Dagen deres evige Egenskaber og iboende Kræfter.

Ved at betragte Skabelsens Værker maa den Studerende alſaa ikke forestille

sig, at Rum eller Tid eller Element eller Aand ere ſtabte, men at diſſe Ting ere til fra Ewigheſed af, og at de udgjøre de virkende Kræfter og de paavirkede Ting, tilligemed Stedet og Tiden for Virkningen.

Den hele Udſtrækning af den organiserede Tilværelſe frembyder unegtigen Bevijer for tre Kjendſgjerninger, nemlig:

1) Den evige Tilværelſe af de Elementer, hvoraf de ſtabte eller organiserede Verdenes beſtaaer.

2) Den evige Tilværelſe af Kundſkab og Viisdom til at anordne alle Ting.

3) Den evige Tilværelſe af Magt til at virke paa og controllere de evige Elementer ſaaledes, at de opfyldte Skabernes Henſigter og Planer.

Bevæggrunden, ſom driver den ſtabende Magt til Handling, er Viisdom og Kjærlighed, for at de evige Rigdomme, ſom findes i Naturens udtømmelige Skjød, maae komme til at benyttes; hvorfor Verdenes og Væsener ſtabes, prøves, forløſes og herliggjøres. Saaledes blev ogſaa vor Klode ſammensat af de chaotiſte Elementer, der bleve ordnede ſaaledes, at de nu tjene til Nytte for Skabningerne i deres nærværende Tilſtand. Skaberen lod, Aanden i Elementerne adlød, Partiklerne ſamledes og organiseredes til en Ford med dens forſkjelligartede Frembringelſer, ſom, naar de have opfyldt ſin nærværende Beſtemmelſe, ville worde opløſte, rensede og omorganiserede for at indtræde i en høiere Tilværelſe; thi Herren ſiger: „See, jeg gjør alle Ting nye!“ (Aabenb. 21.)

Anm. Ved Elementerne forſtaaes Grundstoffene, hvoraf alle Ting ere ſtabte eller organiserede. Diſſe ſtabte Ting kunne opløſes og forgaae; men Elementerne, hvoraf de beſtode, ere tilbage.

Den sande og levende Gud.

„Men det er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den Du udsendte, Jesum Christum. (Joh. 17. 3.)

„Philippus siger til ham: Herre, viis os Faderen, og det er os nok. Jesus siger til ham: saa lang en Tid er jeg hos Eder, og Du haver ikke kjendt mig, Philippus? Hvo mig haver seet, haver seet Faderen.“ (Joh. 14, 8. 9.)

Uden Aabenbaringens Nøgle er det umuligt for Mennesket at kjende Gud den evige Fader eller hans Søn Jesus Kristus.

Aabenbaringens Nøgle følger altid med det sande Evangelium og det sande Præstedømme, og erhverves ved sand Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave ved Hænders Paalæggelse, samt et nyt og heligt Levnet.

Naar Aabenbaringens Nøgle er tabt for Mennesket, saa er ogsaa Kundskaben om Gud tabt.

Derved fremstaaer saa mange forskjellige Meninger viz. Guddommen, saa meget Mærke, saa megen Vantundighed, saa megen Synd, saa megen Splid, saa megen Blodsudgydelse.

Nogle fornegte Tilværelsen af en Gud; Andre troe paa en Slags Gud, som hverken har nogen Stikelse eller Lignelse eller bestaaer af nogen Substantz.

Hvad siger Skriften om Gud? At han er Verdens Skaber og Menneskenes Fader. Vi ere jo hans Slægt. (Ap. Gj. 28. 29.) Mennesket blev stabt i Guds Billede efter hans Lignelse. (1 Mos. 1, 26. 27.) Gud viste sig for Adam, og talte med ham Ansigt til Ansigt, besøgte Abraham og spiste ved hans Bord, aabenbarede sig for Moses, Israæl og mange af Profeterne.

Jesus Kristus, Guds eenbaarne Søn, erklærede, at hvo, der havde seet ham, havde seet Faderen. Sønnen var Faderens udtrykkelige Billede og hans Herlighedens Afglans. (Hebr. 1, 3.)

Christus kom fra Faderen, var sendt af ham, begyndte sin jordiske Løbebane, ligesom vi alle, som et lidet Barn, vogte op til Mand, fyldtes med den Hellig-Aand, gjorde de samme mægtige Gjerninger, som han havde seet Faderen gjøre, og endte sin jordiske Løbebane ved Døden paa Korset.

Efter sin Opstandelse viste han sig for sine Disciple; og disse som endnu ikke kunde begribe, at han var i sit Legeme, bleve overbeviste derom, ved at soe paa ham, ved at undersøge Naglegabene i hans Hænder og Fødder, og Vunden i hans Side, saa at endog den vantro Thomas, fuldkommen overbevist, maatte udbrude: Min Herre og min Gud! (Joh. 20, 24—28. Luc. 24, 34—45.)

Her have vi altsaa et Exempel paa en sand og levende Gud, et virkeligt Bæsen, som var den usynlige Guds Billede, al Skabningens Førstefødte; ved ham ere alle Ting skabte, osv. (see Colos. 1, 15. 16.) Han er den Førstefødte af mange Brødre. (Rom. 8, 29.)

Gud er Aandernes Fader. (Rom. 12, 9.) Kristus var den Førstefødte, nedsteg og annammede et Tabernakel, avlet af Faderen; (Luc. 1, 35) derfor kaldes han Faderens Eenbaarne; fuldførte sin Mission paa Jorden; vendte tilbage til Faderen med sit opstandne Legeme, (Ap. Gj. 1.) og saaledes som han opsoer, skal han komme igjen for at regjere paa Jorden i de tusinde Aar (Millenniet).

Menneskets Aander vare ogsaa hos Gud, bleve nedsendte til Jorden for at annamme

Legemer, gennemgaae sin Prøve, og de, som følge Christo efter, skulle vorde ham lige, ligesom han er liig Faderen.

„Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske (i de himmelske Boliger) i Christo; ligesom han udvalgte os i ham før Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulle være hel- lige og ustraffelige for hans Afsyn i Kjærlighed; idet han forud bestemte os formedelst Jesum Christum til sønlig Ud- kaarelse, — — — i hvem vi ogsaa have faaet Rod, vi, som forud vare bestemte efter hans Beslutning, som virker alt efter sin Villies Raad, paa det vi maatte være hans Herlighed til Priis, vi, som forud haabede paa Chri- stum.“ (Eph. 1.) „Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elste Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte. Thi hvilke han forud kjendte dem har han og forud beskikket til at vorde

dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte af mange Brødre.“ (Rom. 8, 28. 29.) „I Elste- lige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at, naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle see ham, som han er.“ (1 Joh. 3, 2.)

Skriften er fuld af Vidnesbyrd om at Gud er et virkeligt Væsen, hvis Aand boer i et forherliget Legeme, og at vi ere hans Børn, som eengang skulle vorde hans Arvinger og Jesu Christi Med- arvinger, saafremt vi vælge den os i Evangeliet anviste Vej, vandre efter Christi Exempel og lide med ham; da skulle vi ogsaa herliggjøres med ham, (Rom. 8, 17.) og vor uødelige Aand, udgangen fra Faderen, skal vende tilbage til ham, isørt et uødeligt og forherliget Legeme formedelst Opstandelsens Kraft, og taale at være i Faderens og Sønnens Nærværelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Siden det store Træfald, som begyndte i de gamle Apostlers Dage, og som tiltog efter deres Bortgang, indtil det indhyllede hele Verden i det mystiske Mørke, som ruger over Jorden, have Menneskene, Tid efter anden, forvansket Meningen af Guds Ord, formedelst uinspirerede Mænds Fortolkninger, og tildeels tabt Troen paa Sand- heden af Guds Ord. Uden Aabenbaringsens Lys, uden den Hellig-Aands Naadegaver er Mennesket ude af Stand til at danne sig rigtige Begreber og Forestillinger om Tingene, som de ere, som de vare og som de skulle vorde. Naar Apostelskabet og det sande Præstedømme med dets Nøgler og Ræfter borttoges fra Jorden, formedelst Menneskenes Ondskab, tabtes ogsaa den sande Kundskab. En vægte og forvildende Theologi og Philosophi opstod, som har ført Menneskene længere og længere fra Kundskaben om Gud, om hans Love, om deres eget Væsen, om deres endelige Be- stemmelse og de synlige og usynlige Tings sande Bestaafenhed.

Endog Jordens hæderlige og gode Mænd og Qvinder ere blevne saaledes indhyllede i falske Traditioner, Fordomme og Bildfarelser, at de ere næsten uimod- tagelige for de simpleste og tydeligste Sandheder, som indeholdes i Guds Ord.

Endstjøndt Skriften tydelig og klart lærer, at Evangeliets Begyndelseslære er Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse for at erholde den Hellig-Aands Naadegaver til at vejlede os ind i al Sandhed, saa enten modstrider man ligefrem disse af Jesus og Apostlerne fremsatte Lærdomme, eller ogsaa forvanster og forvender man dem og erklærer dem unødvendige til Saliggjorelse.

Endstjøndt Skriften tydelig og uigjendrivelig lærer, at Gud, Faderen, ligesaa vel som Jesus Kristus, Sønnen, er et personligt Væsen, saa har den forfalskede Theologi faaet ham reduceret til et immaterielt, det er, et stofløst, uegtemligt Væsen, sølgelig et Intet; og endvidere paastaar man, at denne indbildte Gud, dette Intet, har skabt Verdensaltet af Intet.

En saadan Lære forsegtede ikke engang de hebenste Philosopher.

Finde vi nogensteds i Skriften omtalt, at Gud skabte Himmelen og Jorden af Intet?

I 1 Moseb. 1, 1. læse vi: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden.“ Der staaer ikke af Intet, men denne Fortolkning har det behaget de uinspirerede Lærde at give Grundtextens hebraiske Ord: Barah, som ingenlunde betyder at skabe Noget af Intet, men at organisere, det er: danne, sammensætte, ordne.

Den Almægtige samlede, ordnede og dannede de chaotiske Elementer til det, han efter sin Wiisdom behagede, og har ogsaa Magt til at opløse dem og omdanne dem, naar han finder det tjenligt.

Paulus siger: „De Ting, som sees, ere blevne af dem, der ikke vare tilsynne.“ (Hebr. 11, 3.) Maaskee man troer, at dette Skriftsted antyder, at „de synlige Ting bleve til af Intet;“ men læser man med Eftertanke, vil man opdage den rette Mening, nemlig: „At de synlige Ting bleve til af de usynlige.“ Enhver, som har det mindste Kjendskab til Naturlæren, veed, at Rummet er fuldt af elementariske Stoffe, som, i en fortyndet Tilstand, ere gjennemsigtige, altsaa usynlige. For Exempel, Luften, som vi indaande, bestaar af mange Slags Elementer, der indgaae i det organiske Liv; men saa længe de ere i Gasform, ere de gjennemsigtige og usynlige. Skledesmindre vilde det være urigtigt at sige, at Luften ei er til, fordi den er usynlig; den giver sig sandelig tilkjende, naar den sættes i en stærk Bevægelse, hvilket vi kalde Blæst, Storm osv. Vandet er synligt, ophebes det tilstrækkeligt, fordampes det, adspredes sig i Luften og bliver usynligt, indtil det i de kjøligere Luftlag samler sig i Skyer og falder ned som Regn.

Opbrænder man en Ting, saa tilintetgjøres den ikke, men dens Bestanddele opløse sig, nogle stige op i Luften som Røg og blive usynlige, og andre ere igjen i Aften.

Vi kunne af disse Kjendgjerninger forstaae, at Elementerne ere adspredte i Rummet i gasartet Form og sølgelig usynlige, men naar de samles, fortættes og indgaae Forbindelser med hverandre efter Skabereus ordnende Wiisdom, fremtræde de synlige i de saakaldte skabte Ting. Derfor siger Paulus: „De Ting, som sees, ere blevne af dem, som ikke vare tilsynne.“

Naar nu vor Jord, med Alt hvad dertil hører, har opfyldt sin Skabelses Maal i dens nærværende Tilstand, saa skal den forgaae; det er, dens nærværende Skikkelse og Organisation skal opløses ved Ildens Kraft; dens Elementer skulle renses, luttres,

forfines og omdannes til en herligere og for opstandne Vasener stiftet Klode, som skal annamme af Guds Herligheds Fylde, det er: gennemtrænges af Aandens rene Lys-Substantz og blive himmelfst.

Israeliternes Udgang fra Egypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Cronicle.“)

(Sluttet fra Side 253.)

Under dette Uveirs Rasen kom der endnu eet Onde til, som forværede den nationale Ruin. Imellem Vindstødene hørte jeg Lyden af Orkenens Horn; — hvilken Lyd fik Blodet til at standse i mine Arer; thi jeg kendte vor Skjebne. De arabiske Horder vare i Nærheden; de havde fulgt os i tusindviis fra Orkenen, listende sig frem ligesom Tigre, og havde blot ventet til Synet af vort Hjem stulde slippe Disciplinen iblandt vore Krigere. De havde ventet med strækelig Visdom; thi Natten fandt min Armee aldeles ube af Stand til at modstaae den vilde og hevngjerrige Fjende. Sviir, svimmel Glæde og umaadelig Hjælp havde udgyttgjort mine Soldater. Den hevngjerrige Fjende styrkede sig ind iblandt dem; Hjertes, som aldrig tilgave, uddelte Hug, som aldrig feilede. Den svage Modstand, som i Begyndelsen ydedes, udartede snart til Flugt; men hvad kunde Flugt hjælpe disse opstrammede og forstrækkede Staver, som efterfattes af Orkenens hurtige Nyttere, der opslammede af blodig Hevntørst svingede Dødens Redstaber med jernstærke Arme! Det var ikke længere et Slag, ikke længere en Flugt; det var en vild, uordnet Masse, som slagtede og slagtedes. Jeg søgte forgjæves at standse denne Forvirring; jeg øgte forgjæves at samle nogle faa tappre

Mænd for at ordne de brudte Kolonner og frelse Levningerne af den prægtigste af mit Fødelands Armeer. Alt var omsonst. De syntes aldeles betagne af en bedaaende Aand, som drev dem ind under deres Odelæggers Sværd.

Uveiret rasede endnu, Tordenen rullede, som om den vilde oprive Bjergene; Lynene fra de mørke Skyer gjorde store Nabninger gennem Skovene, eller antændte Lykningerne, saa de stode i et Flammehav. Araberne — ligesaa talrige som Græshopperne og ligesaa odelæggende — vedbleve fremdeles deres dødbringende Arbeide, saalænge som der var et Liv tilbage, og ophørte ikke førend hver Sjæl af den berømte Armee var udryddet.

Hvorledes jeg undslap, veed jeg ikke; det maa have været min beskyttende Engel, som frelst mig. Midt i Blodbadet førtes jeg med af Strømmen, segtende en Kreds af Fjender, til Toppen af Bjergpasset; der indhylede dobbelt Mørke Berden nedenunder mig og berøvede mig Synet deraf; og der sank jeg, udmattet af mine Vunder og Strabadser, til Jorden. Jeg troede, at Dødens Time var kommen; alligevel solte jeg Glæde over, at jeg hverken var falden ved Palladssets Intriguer, eller ved Pharaos Mistænksomhed, eller for at tilfredsstille en brødefuld Vergjer-

righed, men for mit Fædrelands Sag. Som Soldat frydede jeg mig over, at jeg skulde doe en Soldats hæderlige Død.

Den næste Dags Morgengry fandt mig ved Nilens Bredder. Om Natten var jeg nedsteget fra Bjergryggen og vandret i Vildelse, uden at vide hvorhen. Jeg havde forladt min slagne Armee deroppe, men de vare ikke alene. Tallose Skarer af Klovfugle svævede over og slog ned paa de faldne Etabningens Herrer. Drnen, Gribben, Glenten, Falken, Alle havde samlet sig for at holde et Festsmaaltid paa de Døde. Aldrig havde et saa rigt Gjæstebud været beredt for dem. De fortærede de Magtiges Hjerter; Tyrsters Kjød vare i deres Kloer, og deres Næb vare farvede røde af Afiens Hovdingers og Erobreres Blod.

O, mit Hjerter gyser endnu i mig, naar jeg erindrer hiint Ddelæggelsens, Sorgens og Dodens Optrin! O, hvor falden er Du ikke, Du magtige og herlige Egypten! Du Nationers Tyrstinde, Du er bleven en Skændsel for Alle, som beskue Dig!

Men hvad er det, som høres? En ny og brusende Lyd, ligesom Havets, men dog udtrykkende Glæde, fortes paa Vindens Vinger til mine Øren. Den vogede hurtigen i Styrke, og jeg kunde snart noiagtigen skjelne Lyden af det hebraiske Tungemaal. Fra Memphis Porte til Foden af Hoien var Alt i Bevægelse. Eftersom Dagslyset tiltog kunde jeg bemærke en Menneskemasse, der syntes tallos som Havets Sand. Og disse vare Egyptens Seierherrer! Disse vare Pharaos Overmand i hans Stolthed og Raseri! Disse vare blevene bevarede og befriede fra Opsynsmændenes Lænker, fra Elementernes Ddelæggelser, fra Døds-Engelens Sværd! Under det de togede op igjennem Dalen i tusindviis og million-

viis, frembrydende som en fortsat Strøm af levende Væsener, opsteg deres Lovsange, ligesom Lyden af den sjerne Torden, naar et Uveir er i Aftagende, og Naturen fremstraaler i Skjønhed igjen. De sang Lovsange til deres Konge — Herlighedens Konge — deres Fadres Gud — som op høiet over al Hoighed, dog havde stuet ned paa sit Folks Bedrøvelse og bragt dem ud af deres Trængsels Sted, afbrudt deres Slavelænker og kaldet dem ud fra Trældoms Huus.

Jeg hensant nu i den dybeste Bedrøvelse, som kan føles af et Menneske. Mine Forjængeligheds - Dromme vare flyede. Jeg var en General uden Armee, en Adelig uden Navn, en Egypter uden et Fødeland. Uagtet min stærke Loyalitet (undersaatlige Hengivenhed og Trofast) følte jeg, at der hvilede Skyld paa Egypten. Jeg havde seet Pharaos i hans indre, private Hofliv, og lært ham at kjende som en samvittighedsløs, blind og blodtørstig Tyran. Jeg havde boiet mig ned for vore Altene, men jeg vidste, at Præstefabet var lastesuldt og Skikkene grusomme. I min Sjæls Bitterhed erkjendte jeg Retfærdigheden af Egyptens Straf; og idet jeg gjorde min Andagt og Beljendelse for Solen, som nu hævede sig over Horizonten, og sendte sine Straaler fra den storske Himmel og forgylde Landstabet, strøede jeg Bedrøvelsens Aske paa mit Hoved og nedkastede mig paa Jorden.

Men medens jeg laae saaledes kom Mængden med deres Huusholdninger og deres Qvæg. Det var en flyttende Nation, et heelt Rige, pludseligen sprunget op og sat i bølgende Bevægelse, nedbrydende al Modstand, indtil den skulde sætte sig fast i et eller andet fjernt Land. Menneskenaturen aabenbarede sig aldrig mere storartet end i dette almindelige Opbrud; aldrig fremsbød der sig for Sagttageren en magtigere Verdensbegivenhed, end denne,

som var een af dem, der forandre Rigernes Skjebne; aldrig saae Mennekesoiet et stoltere Skue, end denne uhyre Mennekesmængde med Alt hvad dertil horte, som modigt forlod et frugtbart og yndigt Land, hvori de havde boet i flere Generationer, og drog ud i Ørkenen, hvor de udsatte sig for en plagende Hunger og Tørst og alle Slags Rødsler.

Paa Klippen, ved hvis Fod jeg laae, overbædet af Følelser, frygtelige i deres Styrke, dog blandede med et forunderligt Velbehag formedelst deres Storartethed, opsteg to anseelige Mænd af de foran Toget gaende Væbte og stillede sig der, for at udgive deres Order til Stammerne, efter som de nærmede sig. Jeg gjentjendte med eet de to hebraiske Ansøerere; men de vare ikke nu, som jeg havde seet dem for. Jeg havde seet dem som Undersaatter stillede frem for deres Konge, som Offre for Magtens Misbrug, som Supplicanter ved Foden af en Tyrans Throne, der tørstede efter deres Blod. I alt dette havde jeg seet dem bevare deres Værdighed, Sjæler og Bestemthed; men dog var det i deres Modgang. Nu var Alt forandret. De vare nu i deres Triumfstime. De havde nu udført den største Gierning, som Himmelenes Magter nogensinde overdrager Menneket, nemlig bevirket et heelt Folks Frihed. De vare nu berettigede til at faae deres Navne i den foreste Række af dem, hvis Ihukommelse som Patrioter og Helte udøbeliggjøres. Dog saae jeg ikke i deres Dine, som nu oversfuede den umaadelige Strøm af mennekelige Væsener, som udbredte sig vidt og bredt ved deres Fødder, noget forsængeligt Overmod. Deres Ansigtstræk udtrykte ikke nogen Haan for de Overbundne, eller noget Hovmod for den bundne Seier; men de straaled af Glæde — ophøiet Glæde — og et levende Haab. Deres Afsyn, hvori Naturen oprindelig havde lagt Storhed, oplivedes endnu mere

af en ophøiet og hellig Taknemmelighedsfølelse. De saae op til Himmelen og syntes fyldte af Guds Aand. De saae ned paa Jorden og Himmelenes Glands affpeilede sig i deres Dine. Jeg kunde have faldt ned for deres Fødder og tilbedt dem; jeg kunde have grebet en af deres Kjortelslige og følt Kraft udgaae fra den til mit Hjerte. Jeg kunde have kysset Stovet, hvorpaa deres velsignede Fødder traadte og bedet dem om at være mine og mine Børns og Bornebørns Guder evindeligen.

Men jeg var endnu ikke indtraadt i Helligdommen; jeg var endnu en forkastet Afgudsdyrker, en Fremmed for Sandhedens og Livets hvidklædte Familie. Dog var min Time kommen. Medens jeg endnu nolede, hørte jeg atter den fremdragende Mængdes Lovsang. Den var rigere end den fuldeste Triumfsang, jeg nogensinde havde hørt fra Egyptens feirende Armeer. Den var en Hymne fra Væsener, hvis Fryd stulde vare evindelig, fra Udødelighedens Sønner, Rigets Arvinger, som stulle straaale i Herlighed, naar Jordens Diademer blive Afse, naar Stjernerne Glands stulle fordukkles og Universet falde sammen og fortæres ligesom et Klædebon i Ildens Flamme.

I Spidsen af den fremdragende Mængde neddalede fra Himmelen en lysende Støtte, hvis Klarhed overgik Lysets, men havde dog Maanestinnets milde og rene Glands, og gif foran dem.

I hiint Dieblik syntes dens Lys at trænge ind til mit Hjertes dybeste Afstroge; Mørket i min Sjæl blev drevet bort, ligesom Taagen for Solstraalerne. I hiin Time fattede jeg en Beslutning hos mig selv; den var uigjenkaldelig. Jeg kastede mig ned for Fødderne af de hellige Ansøerere og anraabte dem om Tillæbelse at maatte følge deres Sti gennem Verden. Mit Fødelands Altere stode for mig i Tan-

terne, og vare fra det Dieblit af en Verderstyggelighed for min Sjæl.

Toget bevægede sig fremad. Jeg nedsteg i den første Aa, som bugtede sig over Sletten, og i det hemmelighedsfulde Vandbad afstoede jeg min gamle Naturs

Ureenligheder. Jeg var fra nu af en Israelit. Jeg tilbad Kongernes Konge, og med en sonderknuuset Aand, dog med et frydefuldt Hjerte, stuede jeg endnu engang tilbage paa Egypten, og derpaa fulgte jeg det udvalgte Folk ud i Ørtenen.

Joseph Smiths Levnetslob.

Juli 1838.

(Fortsat fra Side 255.)

Det er altsaa siensynligt, at Huusholdningen, som var givet Apostelen, kom til ham formedelst Aabenbaring fra Gud. Heraf kunne vi for en Deel forstaae Myndigheden, hvormed han talte, og ogsaa Tidernes Fyldes Huusholdning.

Dette vil i første Dieblit synes meget lidt for dem, som ikke kjende Guds Orden fra Begyndelsen af; men naar vi tage under Overveielse Guds Plan til Verdens Frelse, kunne vi letteligen see denne Plan iværksættes med Noiagtighed i alledens Retninger. Efter Adams Fald blev Saliggjorelsens Plan ham kundgjort af Gud selv, som ligeledes i Tidens Midte aabenbarede samme ved at sende sin første-fødte Søn, Jesus Kristus, som atter aabenbarede den for sine Apostler; og Gud opreiste ham fra de Døde, for at fuldkomme Planen, og Apostlerne bleve bestiftede til at være særskilte Vidner om denne Plan, og bevidnede, at i Tidernes Fyldes Huusholdning vilde Gud samle alle Ting sammen til eet i Christo, baade det, som er i Himmelen og paa Jorden.

Hvad man nu maa vide er, hvad der menes med Tidernes Fylde, eller dens Udstrækning og Myndighed. Meningen er, at Tidernes Fyldes Huusholdning indbefatter alle de Huusholdninger eller Udelinger, som nogenfinde ere blevne givne

fra Verdens Begyndelse indtil vore Dage. Til Adam gaves først en Uddeling. Det er almindelig bekjendt, at Gud talte til ham med sin egen Røst i Haven, og gav ham Forjættelsen om Messias. Til Noah gaves ogsaa en Uddeling; thi Jesus sagde: „Ligesom det stete i Noe Dage, saaledes skal det og stee i Menneftens Søns Tilkommelses Dage; og ligesom de Retfærdige dengang bleve frelst og de Ugudelige ødelagte, saaledes vil det stee nu. Og fra Noah til Abraham, fra Abraham til Moses, fra Moses til Elias, fra Elias til Johannes den Døber, derfra til Jesus Kristus, fra Jesus Kristus til Petrus, Jacobus og Johannes, Apostlerne, Alle modtog i deres Huusholdning ved Aabenbaring fra Gud Myndighed til at fuldbyrde den store Plan for Gjenoprettelsen som er talt om af alle hellige Profheter fra Verdens Begyndelse af, og hvis Ende er Tidernes Fyldes Huusholdning, i hvilken alle Ting skulle opfyldes, som ere blevne omtalte siden Verdens Stabelse.

Nu er Spørgsmaalet, til hvem skulde denne Uddeling eller Huusholdning gives, og ved hvem skulde den aabenbares? Svaret er, til Befrieren, som skulde komme ud af Zion, og gives ham af Guds Engel. (Aabenb. 11, 6. 7.) „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen,

som havde et Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med hoi Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Rilder.“ Læg Mærke til, at denne Engel overleverer det evige Evangelium til Mennesket paa Jorden, og det just i den Time, eller ved den Tid, da Guds Straffedomme skulde komme over den Slægt, i hvilken Herren skulde lægge sin Haand anden Gang paa at erhverve sig Levningen af sit Folk, som ovenanført. Vi have lært, at denne Befrier maatte iføres med den Magt og Myndighed, som tilhorte alle de andre Uddelinger, ellers kunde det ikke kaldes Tidernes Fyldests Huusholdning; thi dette er hvad det mener, at alle Ting skulle aabenbares baade i Himmelen og paa Jorden; thi Herren siger, der er intet Hemmeligt, som jo skulde aabenbares, eller noget skjult, uden det jo skulde komme for Dagen og forkyndes ovenpaa Tagene; og dette kan med Rette kaldes Tidernes Fylde.

Myndigheden, som er forenet med Skikkene, gør Tiden meget snæversiddig for en Guds Mand, og gør ham lykkelig, uanset alle hans Prøvelser og Gjenvor-

digheder. Saadan En skyldte vi, formedelst Guds Naade, denne Huusholdning, der er givet af en Herrens Engel. Men til hvilken Stamme af Israels skulde den overdrages? Vi svare, til Ephraim, fordi til ham bleve de større Velsignelser givne. Thi Herren sagde til hans Fader Joseph: „En Seer skal Herren opreise af dine Lænders Frugt, og han skal være en udvalgt Seer for dine Lænders Frugt.“ Ja, Joseph sagde sandeligen, saa siger Herren til mig: „En udvalgt Seer vil jeg opreise af dine Lænders Frugt; og han skal være hoit agtet iblandt dine Lænders Frugt. Og til ham vil jeg give Befaling, at han skal gjøre et Arbeide for, dine Lænders Frugt, hans Brødre, hvilket skal blive af stor Vigtighed for dem, ja til at bringe dem til Kundskab om de Pagter, som jeg har gjort med dine Fædre. Og jeg vil give ham en Befaling, at han skal intet andet Arbeide gjøre, end det Arbeide, som jeg befaler ham. Og jeg vil gjøre ham stor i mine Dine, thi han skal gjøre mit Arbeide. Og han skal blive stor ligesom Moses, og i Skrøbelighed skal han blive gjort stærk paa den Dag, da mit Værk skal begynde iblandt alt mit Folk, til at gjenopreise Dig, o Israels Huus, siger Herren.“

(Fortsættes.)

Blandinger.

Keiseren af Franrig, Louis Napoleon, ankom til Genua i Piemont den 12te Mai og blev modtagen med megen Enthusiasme af Befolkningen. Siden begav han sig til Hovedkvarteret i Alessandria, og har alt besigtiget den fransk-sardiniske Forpostlinie. Han aflagde ogsaa Besøg hos den sardiniske Konge, Victor Emanuel, og begge Monarkerne ville nu personligen anføre deres Tropper. Prinds Napoleon, Keiserens Fætter, samler af Frivillige et 5te Armecorps i Genua, hvilket han skal kommandere. Den sardiniske Hær skal allerede tælle 50,000 Frivillige fra alle Italiens Egne. Og baade Fransmændene og Østerrigerne trække Tropper til sig, saa at nu staae omtrent 400,000 Mand slagfærdige ligeoverfor hverandre. Det forlydes ogsaa, at den østerrigste Keiser selv vil tage til Lombardiet for at lede sine Troppers Bevægelser; man

var i Wien bleven uenig om Krigsoperationerne; saaledes er den østerrigste Oberstkommanderende i Italien, General Giulay bleven affat, og General Hefß indsat hans Sted.

De pavelige og neapolitanfke Tropper sympathisere med Piemonteserne og Frankmændene, og yttre Lyst til at være med og banke Østerrigerne. Ungarerne begynde at gaae over til Fjenden, hvorfomhelst de finde Leilighed, især er dette Tilfældet siden Proclamationer fra deres landsflygtige Anførere ere komne dem ihænde, hvori de opfordres til at slutte sig til Italienerne, da Italiens Befrielse ogsaa vil være Ungarns Befrielse.

Den Skade, som Østerrigerne have anrettet i Piemont, skal være ganske overordentlig stor; thi de have ikke alene gjort uhyre Udpresninger af alle Slags Forraad, men ogsaa ruineret Alt, hvad de kunde ruinere. De have omhugget Træerne, især Nørberttræerne, opbrændt eller sprængt Broerne, opbrudt Jernbanerne og ødelagt Baaningshuse og Meierier.

Den 4de Mai om Aftenen Kl. 9½ fandt der i Nærheden af Banegaarden, Porto Vesovo, ved Verona et Sammenstød Sted af et fra Venedig kommende østerrigsk Militærtog med flere paa Banen staaende, med Munition belæssede Vogne. En Explosion paafulgte, ved hvis ødelæggende Virkning de midterste Vaggoner bleve sønderflaaede, og derved 23 Mand dræbte og 121 Mand saarede.

Den Afdeling af de franske Topper, som marscherede over det sneedækte Mont-Genis, havde lidt meget. En Correspondance-Artikel fra det franske Schweiz beretter nu, at Militærhospitalerne i Susa og Omegnen ere fulde af Syge. Mangen ung og uerfaren Soldat har endogsaa fundet Døden her, navnlig er det gaaet ud over dem, som ikke kunde modstaae Tørsten, men drak Snee- og Fjældvand, medens de vare varme og opphidsede.

Telegraphdepecher af 21de Mai melde, at 15,000 Østerrigere have angrebet Forposterne. De bleve slagne tilbage af General Foreys Division. Efter fire Timers haardnakket Kamp have Frankmændene taget Landsbyen Montebello. Frankmændene have 500 a 600 Saarede og Døde. General Beuret og Commandeur Düche ere faldne, 3 Oberster og Commandanter ere saarede. Østerrigerne, siges der, have mistet 2,000 Mand, hvoraf 200 ere tagne tilfange. Østerrigerne befinde sig paa Tilbage-toget. Den franske Keiser har besøgt Hospitalerne i Boghera, hvor ogsaa Østerrigerne blive godt pleiede.

Franske Krigsskibe blokere de østerrigsk-italienske Havne og opbringe de østerrigste Handelskibe.

England har erklæret sig at ville være neutral og ikke blande sig i den nærværende Krig.

Kongen af Neapel, som en længere Tid har været syg, befinder sig i en skrækelig Tilstand; hele hans Regeme er gaaet i Forraadnelse, kun hans Hoved alene er uangrebet. Det han lider af er Luus, der ables i og fremvælte af hans Regeme. Alligevel styrer han endnu fra Sottesengen Regjeringen og lader sig alle Statsager forelægge. Otte store Dampskibe, hvoraf hvert kan tage 1,000 Mand ombord, ligge klar til Afseiling, i Tilfælde af at en Revolution skulde udbryde nogensteds, og hans Livvagt, hævrede Schweizere, skulde have faaet Befaling til strag at fyre, saasnart der blot lader sig høre et Oprørskrig. Han er afgaaet ved Døden den 22de Mai.

I Lobet af Mai Maaned skulde der i Wien foranstalles en almindelig Valfart fra Stephanskirken til Maria-Undfangelses-Soilen paa Hof, for at antaabe Maria, Østerrigs Skytspatronesse, om Seiren for de keiserlige Vaaben. Samtlige Stadens og Forstædernes Præster, de geistlige Ordener, de religiøse Foreninger og Wiens Communalbestyrelse skulde slutte sig til Processionen. Foruden Cardinal Rauscher vilde og den pavelige Nuntius og, som det hedder, det keiserlige Hof tage Deel i denne Høitidelighed.

Yeddo, Hovedstaden i Japan, er ifølge en Correspondance fra Shangay af 8de Mai bleven hjemstøgt af en frygtelig Ildbrand. Det hedder, at over 50,000 Huse skulle være blevne et Rov for Flammerne, og at Ilden varede to Dage og Nætter, inden man kunde blive Herre derover. Skaden skal være meget betydelig. — Ifølge Efterretning fra Australien har der været ødelæggende Ildbrande i Ballarat og North Melbourne; i sidstnævnte Stad blev 50 Huse ødelagte. — Ogsaa i New Orleans i Amerika har en Ildbrand raset. 70 Huse nedbrændte; eet af dem indeholdt 40,000 Baller Bomuld; Skibet „Mulhouse“ sank; Størsteparten af Skibet „Bamberg“ Ladning blev et Rov for Luene. En anden stor Ildbrand meldes ogsaa sammesteds, som ødelagde 10,000 til 15,000 Baller Bomuld. Tab formedelt Ildsvaade og Skibbrud beløber sig i afvigte Foraar til omtrent 50,000 Baller.

Indbetalte Bøgepenge.

	Rd.	M.	St.
J. C. A. Weiby, Bønslyst	86	"	"
P. Nielsen, Fredericia	14	1	12
A. P. Trane, Kjøbenhavn	75	3	8
P. C. Rønnow, Fyen	11	"	7

Summa 186 5 11

I n d h o l d.

	Side.		Side.
Om Jordens Dannelse	257.	I Israeliternes Udgang fra Ægypten	266.
Universets Elementer	261.	(fortsat)	269.
Den sande og levende Gud	263.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	270.
Redaktionens Bemærkninger	264.	Blandinger	270.

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 504 D. 5, Stuen tilbenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.